

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka, soudce zpravodaje Pavla Rychetského a soudkyně Kateřiny Šimáčkové o ústavní stížnosti obchodní společnosti **BORI s.r.o.**, sídlem Řipská 780/20, Praha 3 – Vinohrady, zastoupené Mgr. Danielou Horkou, advokátkou, sídlem Opatovická 156/24, Praha 1 – Nové Město, proti usnesení státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 18. června 2018 č. j. 1 KZN 341/2017-168 a usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality, 6. oddělení, ze dne 23. dubna 2018 č. j. KRPA-271552-497/TČ-2017-000096-ZE, za účasti **Městského státního zastupitelství v Praze a Policie České republiky**, jako účastníků řízení a **1) obchodní společnosti ŠkoFin s.r.o.**, sídlem Pekařská 635/6, Praha 5 — Jinonice, zastoupené Mgr. Jaroslavem Tajbrem, advokátem, sídlem U Nikolajky 833/5, Praha 5 — Smíchov, a **2) F. G. A. C.**, zastoupeného Mgr. Danielou Horkou, advokátkou, sídlem Opatovická 156/24, Praha 1 – Nové Město, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

I. Usnesením státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 18. června 2018 č. j. 1 KZN 341/2017-168 a usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality, 6. oddělení, ze dne 23. dubna 2018 č. j. KRPA-271552-497/TČ-2017-000096-ZE bylo porušeno základní právo stěžovatelky na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Tato usnesení se ruší.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Vymezení věci

1. Ústavní stížností, jež byla Ústavnímu soudu doručena dne 17. 8. 2018, se stěžovatelka domáhala zrušení v záhlaví uvedených usnesení z důvodu porušení jejího práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i zásad uvedených v čl. 2 odst. 2 Listiny a v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“). Současně navrhla, aby Ústavní soud podle § 79 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), odložil vykonatelnost napadených usnesení až do rozhodnutí o ústavní stížnosti.

II.

Shrnutí řízení, jež vedlo k vydání napadených rozhodnutí

2. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality, 6. oddělení (dále jen „policejní orgán“), zahájila dne 15. 8. 2017 úkony trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu na základě trestního oznámení vedlejší účastnice 1) pro podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku. K trestnému jednání mělo dojít tím, že v době od 9. 4. 2014 do 18. 4. 2016 uzavřela společnost Cihelková Group a.s. (nyní společnost Spinelli a Rotondo a.s.) celkem 67 smluv s vedlejší účastnicí 1) za účelem financování pořízení motorových vozidel různých továrních značek. Předmětné úvěry byly zajištěny převodem vlastnických práv k úvěrovaným vozidlům na vedlejší účastnici 1) a ručitelským prohlášením další osoby. Protože ze strany společnosti Cihelková Group a.s. mělo dojít k porušení smluvních podmínek, vedlejší účastnice 1) odstoupila od uzavřených úvěrových smluv a vyzvala uvedenou společnost k bezodkladnému přistavení předmětných vozidel na její odstavné parkoviště, což se však nestalo. Vozidla jsou tak nadále zadržována neoprávněnými osobami, přičemž vedlejší účastnice 1) vyčíslila vzniklou škodu na částku 28 579 401,30 Kč.

3. Jednou ze smluv uzavřených mezi vedlejší účastnicí 1) a společností Cihelková Group a.s. byla smlouva o úvěru č. 905952 za účelem financování pořízení vozidla značky Lexus NX kombi TER 300h AWD F Sport (A1) 114-kW, VIN: JT JBJRBZ002012530 (dále jen „vozidlo“ nebo „předmětné vozidlo“), od dodavatele společnosti Louwman Motor Praha s.r.o. v pořizovací ceně 1 465 700 Kč včetně DPH s tím, že klient z vlastních zdrojů uhradí 732 850 Kč, výše úvěru činila 732 850 Kč, pravidelná měsíční splátka úvěru činila 22 128 Kč a pravidelná měsíční splátka úvěru včetně pojistného činila 22 709,08 Kč s předpokládaným termínem dodání vozidla 24. 4. 2015. Touto smlouvou společnost Cihelková Group a.s. převedla podle § 2040 občanského zákoníku na vedlejší účastnici 1) vlastnické právo k vozidlu, které je předmětem financování, za účelem zajištění pohledávky společnosti na vrácení poskytnutého úvěru, respektive veškerých pohledávek ze smlouvy včetně příslušenství a případných smluvních pokut. Vlastnické právo mělo přejít na vedlejší účastnici 1) okamžikem převzetí předmětu financování klientem společností Cihelková Group a.s. od dodavatele. Vedlejší účastnice 1) byla oprávněna kdykoli za trvání smlouvy při jejím porušení vyzvat klienta k předání předmětu financování a ten byl povinen tak nejpozději do 3 dnů od obdržení výzvy učinit.

4. Dopisem ze dne 8. 2. 2017, doručeným společnosti Cihelková Group a.s. dne 9. 2. 2017, vedlejší účastnice 1) odstoupila od smlouvy o úvěru k datu 28. 2. 2017 z důvodu prodlení s hrazením plateb vyplývajících ze smlouvy delším než 1 měsíc. Poslední platba měla být připsána dne 27. 1. 2017 ve výši 22 709,08 Kč. Tímto dopisem vedlejší účastnice 1) současně vyzvala společnost Cihelková Group a.s. k neprodlenému přistavení předmětného vozidla, k čemuž nedošlo.

5. Podle zjištění policejního orgánu bylo předmětné vozidlo v období od 1. 4. 2015 do 28. 8. 2017 registrováno na majitele a provozovatele společnost Spinelli a Rotondo a.s. a od 28. 8. 2017 je registrováno na stěžovatelku jako na jeho majitelku i provozovatelku. Stěžovatelka, jejíž právní předchůdkyně společnost Bořivoj s.r.o. měla vozidlo koupit od společnosti Cihelková Group a.s., je pronajímala vedlejšímu

účastníkovi 2), který byl fakticky jeho uživatelem. V souvislosti s výše uvedeným trestním řízením bylo toto vozidlo vedeno jako odcizené. Na základě vyhlášení vozidla v Schengenském informačním systému bylo v období od 22. 10. 2017 do 1. 3. 2018 zajištěno na území Spolkové republiky Německo tamními policejními orgány, které je podrobily prověřování. Vozidlo bylo vydáno dne 3. 2. 2018 s tím, že vedlejší účastník 2) byl výslovně upozorněn na skutečnost, že do doby konečného zrušení pátrání je nutno počítat s dalšími opatřeními v případě policejních kontrol, obzvláště budou-li prováděny cizími služebnami. Dne 3. 4. 2018 hlídka Pohotovostní motorizované jednotky provedla lustraci předmětného vozidla, když bylo zaparkováno ve Slezské ulici v Praze. Po zjištění, že jde o odcizené vozidlo, byl jako jeho řidič ztotožněn vedlejší účastník 2). Ten následně na základě výzvy podle § 78 odst. 1 trestního řádu vydal předmětné vozidlo, společně s technickým průkazem, osvědčením o registraci vozidla a klíči od vozidla.

6. Usnesením policejního orgánu ze dne 23. 4. 2018 č. j. KRPA-271552-497/TC-2017-000096-ZE bylo předmětné vozidlo podle § 80 odst. 1 trestního řádu vydáno vedlejší účastnici 1). Policejní orgán dospěl k závěru, že vozidlo již nebylo třeba k dalšímu řízení, nepřicházelo v úvahu jeho propadnutí nebo zabrání a nebylo pochyb o právu vedlejší účastnice 1) k němu. Vlastnické právo jí mělo svědčit na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva. Této skutečnosti si musela být vědoma i společnost Cihelková Group a.s., která se nechala v rozporu se smlouvou s vedlejší účastnicí 1) zapsat do registru motorových vozidel jako vlastnice předmětného vozidla.

7. Proti uvedenému usnesení podala stěžovatelka stížnost, o níž rozhodla státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze (dále jen „státní zástupkyně“) usnesením ze dne 18. 6. 2018 č. j. 1 KZN 341/2017-168 tak, že ji jako nedůvodnou zamítla. V odůvodnění upozornila na skutečnost, že podle § 80 odst. 1 trestního řádu by nebylo možno vydat vozidlo ani stěžovatelce, ani vedlejšímu účastníkovi 2), který, jak mělo být patrné z jeho stížnosti, sám nemá jasno v tom, kdo je vlastně vlastníkem vozidla. V tomto případě by bylo nutno uložit věc do úschovy soudu. Podle státní zástupkyně nicméně z hlediska trestního práva a prověřovaného trestného činu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku není pochyb o tom, že právoplatným vlastníkem předmětného vozidla je vedlejší účastnice 1), která dne 8. 2. 2017 odstoupila od smlouvy o úvěru a na předmětné vozidlo uplatňuje rovněž nárok. Policejní orgán proto nijak nepochybil.

8. V době podání ústavní stížnosti bylo zahájeno řízení o žalobě stěžovatelky proti vedlejší účastnici 1) na určení vlastnického práva k předmětnému vozidlu, jež je vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 5 (dále jen „obvodní soud“) pod sp. zn. 42 C 199/2018. Usnesením obvodního soudu ze dne 27. 6. 2018 č. j. 42 C 199/2018-42 bylo vyhověno návrhu stěžovatelky na vydání předběžného opatření, kterým se vedlejší účastnici 1) zakazuje převést vlastnické právo k předmětnému vozidlu, užívat je či umožnit jeho užívání jiným subjektem a zatížit je právní vadou. V tomto rozsahu bylo uvedené usnesení potvrzeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2018 č. j. 15 Co 358/2018-100.

III.

Argumentace stěžovatelky

9. Stěžovatelka uvádí, že její právní předchůdce, společnost Bořivoj s.r.o., uzavřela se společností Cihelková Group a.s. dne 10. 6. 2015 kupní smlouvu, na jejímž základě měla nabýt předmětné vozidlo. Prodávající společnost ve smlouvě uvedla, že je vlastnící předmětného vozidla, což podpořila předloženým technickým průkazem a osvědčením o registraci. Kupní cena byla ze strany stěžovatelky hrazena v dohodnutých splátkách a plně zaplacená dne 29. 8. 2017. Stěžovatelka zakoupila vozidlo v dobré víře, že zaplacením kupní ceny k němu nabyde vlastnické právo.

10. Napadená usnesení podle stěžovatelky nedávají odpověď na otázku, z jakého důvodu bylo rozhodnuto o vydání předmětného vozidla v situaci, kdy jsou zde minimálně dva subjekty, které k němu uplatňují vlastnické právo. Již tato skutečnost brání přijetí závěru, podle něhož o vlastnickém právu vedlejší účastnice 1) není pochyb. Obě rozhodnutí postrádají řádné odůvodnění, zcela v nich absentuje hodnocení důkazů a jejich právní posouzení věci je zcela chybné a nemající základ ve skutkových zjištěních. Stěžovatelka přitom řádně doložila veškerou dokumentaci k nabytí vlastnického práva. Pakliže existovaly pochybnosti ohledně vlastnického práva k předmětnému vozidlu, policejní orgán je měl podle § 80 odst. 1 trestního řádu uložit do úschovy a zamezit tak případným nezvratným škodám. V tomto ohledu stěžovatelka odkázala na několik nálezů Ústavního soudu, které se otázkou vydání věci zabývaly. Pochybení se měl policejní orgán dopustit i tím, že v rozporu s § 62 odst. 2 trestního řádu nebylo jím vydané usnesení doposud doručeno právní zástupkyni stěžovatelky.

IV.

Průběh řízení před Ústavním soudem

11. Ústavní soud si vyžádal příslušný spisový materiál Policie České republiky a vyzval účastníky i vedlejší účastníky řízení, aby se vyjádřili k ústavní stížnosti.

12. Městské státní zastupitelství v Praze (dále jen „městské státní zastupitelství“) ve svém vyjádření ze dne 7. 12. 2018 zopakovalo, že v posuzované věci nevznikly pochybnosti o tom, že vedlejší účastnice 1) je vlastnící předmětného vozidla. Pokud jde o stěžovatelku, ta zakoupila předmětné vozidlo od společnosti Cihelková Group a.s., která však nebyla jeho vlastníkem. Případnou škodu vzniklou hrazením kupní ceny a odebráním vozidla musí uplatnit v občanském soudním řízení. Městské státní zastupitelství postupovalo důsledně podle § 80 odst. 1 trestního řádu. Jestliže by mělo pochybnosti o vlastníku vozidla, vozidlo by bylo dáno do soudní úschovy.

13. Policejní orgán reagoval na výzvu Ústavního soudu přípisem ze dne 22. 11. 2018, v němž plně odkázal na jím vydané napadené usnesení.

14. Vedlejší účastnice 1) ve svém vyjádření ze dne 7. 12. 2018 uvedla důvody, pro které se domnívá, že nadále trvá zajišťovací převod vlastnického práva k předmětnému vozidlu. V tomto ohledu podrobně shrnula vývoj a obsah smluvního vztahu se společností Cihelková Group a.s. Vyloučila možnost, že by stěžovatelce mohla svědčit dobrá víra, v souladu s níž by se mohla stát vlastnící vozidla. Stěžovatelka si musela být vědoma uvedeného smluvního vztahu, a to přinejmenším kvůli tomu, že jednatel jejího právního předchůdce, společnosti Bořivoj s.r.o., byl v inkriminované době členem

představenstva společnosti Cihelková Group a.s. Podle § 1111 občanského zákoníku navíc nepostačuje dobrá víra k tomu, aby došlo k nabytí vlastnického práva k věci od neoprávněného převodce, pokud skutečný vlastník prokáže, že věc pozbyl činem povahy úmyslného trestného činu. Stěžovatelka si měla ověřit či zjistit správnost prohlášení posledně uvedené společnosti o vlastnictví vozidla v kupní smlouvě a zápis v technickém průkazu. Dosavadní rozhodnutí Ústavního soudu týkající se vydání věci nelze vykládat tak, že brání vydání věci vždy, když k ní další osoba uplatní právo. Je tomu tak pouze zpravidla. Ústavní stížnost stěžovatelky by podle vedlejší účastnice 1) měla být odmítnuta, případně zamítnuta jako nedůvodná.

15. Vedlejší účastník 2) se s ústavní stížností zcela ztotožnil. Ve svém vyjádření ze dne 17. 12. 2018 uvedl, že postup orgánů činných v trestním řízení považuje za chybný a v rozporu se zákonem. Sám nikdy vlastnické právo k předmětnému vozidlu neuplatňoval, neboť je užíval jen jako nájemce.

16. Na uvedená vyjádření reagovala stěžovatelka podáním ze dne 18. 1. 2019. V něm zdůraznila, že předmětem ústavní stížnosti není a ani nemůže být určení vlastnického práva k předmětnému vozidlu, o němž teprve rozhoduje obvodní soud. Předmětem ústavní stížnosti je pouze posouzení ústavnosti postupu orgánů činných v trestním řízení, které měly postupovat v rozporu s § 80 odst. 1 trestního řádu, a tím také v rozporu s právem stěžovatelky na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Již jen obsáhlá argumentace vedlejší účastnice 1) prozrazuje, že posouzení vlastnického práva k předmětnému vozidlu je otázkou složitou, vyžadující provedení obsáhlého dokazování, jejíž hodnověrné zodpovězení může učinit pouze soud, a nikoli orgány činné v trestním řízení. Ty měly v případě pochybností o tom, komu právo náleží, uložit vozidlo do úschovy do doby rozhodnutí soudu. V žádném případě si tyto pochybnosti neměly posoudit a vyhodnotit samy.

17. Stěžovatelka je přesvědčena, že její dobrou víru v celou transakci dokládá řada skutečností, zejména fakt, že se prodávající společnost Cihelková Group a.s. k vlastnictví vozidla prohlásila, což doložila technickým průkazem, a že stěžovatelka za vozidlo zaplatila tržní cenu. Nebyl důvod, aby si ověřovala či zjišťovala další skutečnosti. V době uzavření kupní smlouvy byl jednatelem právního předchůdce stěžovatelky vedlejší účastník 2), a nikoli někdejší jednatel společnosti Bořivoj s.r.o., který v ní působil jen krátce a formálně z toho důvodu, že se jako advokát zabývá zakládáním kapitálových obchodních společností pro současné či budoucí klienty. Tato osoba ohledně předmětného vozidla nikdy nejednala a za společnost Cihelková Group a.s. ani neuzavírala žádné smlouvy, které jsou předmětem policejního šetření. Rovněž není pravdou, že by se vedlejší účastník 2) účastnil s jednatelem společnosti Cihelková Group a.s. nějakého trestného jednání. Pouze se účastnil jednání ohledně koupě vozidla, které následně na základě nájemní smlouvy sám užíval. Druhá věta § 1111 občanského zákoníku na posuzovanou věc vůbec nedopadá. Skutečnost, že společnost Cihelková Group a.s. měla překročit své smluvní oprávnění a povinnosti, ještě neznačí niče o tom, že byl spáchán trestný čin, na základě kterého by stěžovatelka pozbyla předmětné vozidlo. Ústavní stížnost je proto nadále důvodná. Stěžovatelka žádá, aby byl k řízení o ní připojen též spis obvodního soudu vedený pod sp. zn. 42 C 199/2018, v němž jsou založeny veškeré listiny zmiňované v ústavní stížnosti a tímto vyjádření.

18. Podle § 44 zákona o Ústavním soudu rozhodl Ústavní soud ve věci bez konání ústního jednání, neboť od něj nebylo lze očekávat další objasnění věci.

V.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

19. Ústavní soud je příslušný k projednání návrhu. Přípustnost ústavní stížnosti proti zamítavému usnesení o stížnosti proti usnesení, kterým bylo podle § 80 odst. 1 trestního řádu rozhodnuto o vrácení nebo vydání věci, je dána z důvodu, že se tímto usnesením ukončuje dílčí část trestního řízení, jejímž předmětem bylo zajištění věci, přičemž toto usnesení slouží jako podklad k faktickému předání věci osobě v něm označené. Zákonnost tohoto rozhodnutí, které má v případě vrácení nebo vydání věci osobě, která k ní nemá právo, za následek pokračování stavu, kdy vlastník či jiná oprávněná osoba nemůže vykonávat svá práva, nelze přezkoumávat v žádné další fázi trestního řízení.

20. Uvedené závěry nejsou dotčeny skutečností, že usnesení o vrácení věci podle § 80 odst. 1 trestního řádu nemá z hlediska věcného či závazkového práva konstitutivní či deklaratorní povahu, a tudíž kdokoli, kdo tvrdí své právo k věci, jej může uplatnit v občanském soudním řízení [nález ze dne 23. 2. 2015 sp. zn. I. ÚS 2307/13 (N 41/76 SbNU 553); upozornit nutno na odlišná stanoviska soudce Pavla Varvařovského k nálezu ze dne 2. 7. 2003 sp. zn. IV. ÚS 395/02 (N 104/30 SbNU 465) a nálezu ze dne 15. 10. 2003 sp. zn. IV. ÚS 408/01 (N 118/31 SbNU 73), který poukazem na tyto skutečnosti odůvodňuje závěr o nepřipustnosti ústavní stížnosti]. V řízení o takovéto žalobě totiž soud nepřezkoumává předchozí postup orgánů činných v trestním řízení, a to přestože ve věcné rovině jím nepřímo může být zpochybněn jejich závěr o tom, které osobě svědčí právo k věci.

21. Za této situace stěžovatelka neměla k ochraně svých práv žádný další zákonný prostředek, což znamená, že v případě její ústavní stížnosti není dán důvod nepřipustnosti podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. Tomu odpovídá i rozhodovací praxe Ústavního soudu, který v minulosti opakovaně přistoupil k věcnému přezkumu takovýchto rozhodnutí [nález ze dne 22. 10. 1998 sp. zn. IV. ÚS 325/98 (N 130/12 SbNU 239), nález ze dne 12. 8. 2002 sp. zn. I. ÚS 16/02 (N 103/27 SbNU 161), nález ze dne 27. 11. 2002 sp. zn. I. ÚS 178/01 (N 147/28 SbNU 335), nález sp. zn. IV. ÚS 395/02, nález sp. zn. IV. ÚS 408/01, nález sp. zn. I. ÚS 2307/13 a nález ze dne 20. 6. 2017 sp. zn. I. ÚS 3523/16 (N 105/85 SbNU 729)].

22. Zbývá dodat, že ústavní stížnost byla zároveň podána včas a osobou k tomu oprávněnou a splňuje i všechny zákonem stanovené náležitosti, včetně povinného zastoupení advokátem (§ 29 až 31 zákona o Ústavním soudu).

VI.

Vlastní posouzení

23. Poté, co se Ústavní soud seznámil s argumentací stěžovatelky, napadenými usneseními a obsahem příslušného spisu vedeného u policejního orgánu, zhodnotil, že ústavní stížnost je důvodná.

24. V řízení o ústavních stížnostech [čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu] Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) přezkoumává rozhodnutí či postup orgánů veřejné moci jen z toho hlediska, zda jimi nedošlo k porušení ústavně zaručených základních práv a svobod.

25. Napadenými usneseními bylo podle § 80 odst. 1 trestního řádu rozhodnuto, že se vedlejší účastníci 1) vydá motorové vozidlo, jež policejnímu orgánu vydal vedlejší účastník 2) z důvodu, že šlo o věc důležitou pro trestní řízení. Vedlejší účastník 2) užíval předmětné vozidlo jako nájemce na základě nájemní smlouvy uzavřené se stěžovatelkou, která se na základě kupní smlouvy uzavřené se společností Cihelková Group a.s. považovala za vlastníka vozidla. Vedlejší účastnice 1) dovozovala své vlastnické právo k vozidlu ze smlouvy o úvěru uzavřené se společností Cihelková Group a.s., na jejímž základě došlo k zajišťovacímu převodu vlastnického práva až do doby, než bude úvěr poskytnutý této společnosti splacen.

26. Stěžovatelka spatřuje porušení svého základního práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny v tom, že o vydání předmětného vozidla vedlejší účastníci 1) bylo rozhodnuto, aniž by k tomu byly splněny zákonné podmínky. Vydání totiž měla bránit skutečnost, že vlastnické právo k vozidlu uplatňovala také stěžovatelka.

27. Podle § 80 odst. 1 trestního řádu, není-li věc, která byla vydána nebo odňata, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabrání, vrátí se tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata. Jestliže na ni uplatňuje právo osoba jiná, vydá se tomu, o jehož právu na věc není pochyb. Při pochybnostech se věc uloží do úschovy a osoba, která si na věc činí nárok, se upozorní, aby jej uplatnila v řízení ve věcech občanskoprávních. Pokud osoba, která má na věc právo, ji přes opakovanou výzvu nepřevzme, bude věc prodána a částka za ni stržená bude uložena do úschovy soudu; věc bezcenná se zničí.

28. Jak již bylo naznačeno výše, vrácení nebo vydání zajištěné věci podle § 80 odst. 1 trestního řádu osobě, která není jejím vlastníkem, ani k ní nemá jiné právo, znamená na straně jejího vlastníka či jiné oprávněné osoby, že stát svým postupem založil přinejmenším dočasnou překážku výkonu jejich práv. Tím, že věc nebyla uložena do úschovy, se navíc neuplatní související zákonná úprava omezující nakládání s ní. Místo toho bude mít věc v dispozici jiná osoba. Nelze přitom vyloučit, že v mezidobí dojde ze strany této osoby k zcizení věci nebo jinému jednání, které její vrácení nenávratně znemožní (srov. nálezy sp. zn. IV. ÚS 325/98). Za účelem zamezení tomuto neodčinitelnému následku stanoví § 80 odst. 1 trestního řádu povinnost orgánů činným v trestním řízení zkoumat, zda v případě, kdy právo k věci uplatňuje i jiná osoba než ta, která věc vydala nebo které byla odňata, lze zjistit vlastníka věci či osoby mající k ní právo bez rozumných pochybností. Pokud by tyto pochybnosti existovaly, věc musí být předána do úschovy a osoby uplatňující k ní své právo by měly toto právo uplatnit v občanském soudním řízení. Relevantní pochybnosti jsou dány vždy, jestliže k věci uplatňuje právo i jiná osoba, případně osoby, než ta, která ji vydala nebo které byla odňata, a skutečnosti, od nichž jednotlivé osoby odvíjí své právo, nejsou zjevně nezpůsobilé takovéto právo založit (nálezy sp. zn. IV. ÚS 395/02). Vrácení nebo vydání věci navzdory takovéto pochybnosti by mělo za následek nejen nezákonnost takového rozhodnutí, ale v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny také odepření právní ochrany vlastnického práva dotčené osoby, kterou předpokládá čl. 11 odst. 1 Listiny.

29. Pro posouzení ústavní stížnosti byl určující závěr státní zástupkyně o neexistenci relevantních pochybností ohledně vlastnického práva vedlejší účastnice 1) k předmětnému vozidlu. V tomto ohledu Ústavní soud posoudil, zda tento závěr byl

náležitě odůvodněn a zda není v extrémním rozporu se skutkovými zjištěními učiněnými orgány činnými v trestním řízení.

30. Požadavek náležitého odůvodnění představuje jednu z ústavních záruk spravedlivého procesu, vyplývající zejména z čl. 36 odst. 1 Listiny [nález ze dne 20. 6. 1995 sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), nález ze dne 11. 2. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 1/03 (N 15/32 SbNU 131; 153/2004 Sb.)]. Odůvodnění rozhodnutí musí účastníkům řízení umožňovat seznatelnost úvah, jež byly relevantní pro přijetí určitého rozhodnutí, a tím také jeho přezkoumatelnost z hlediska zákonnosti a věcné správnosti. Nezbytný rozsah odůvodnění se vždy odvíjí od předmětu řízení a povahy rozhodnutí, jakož i od návrhů a argumentů uplatněných účastníky řízení, s kterými se příslušný orgán veřejné moci musí adekvátně vypořádat [srov. usnesení ze dne 25. 10. 1999 sp. zn. IV. ÚS 360/99 (U 68/16 SbNU 363), nález ze dne 22. 9. 2009 sp. zn. III. ÚS 961/09 (N 207/54 SbNU 565)].

31. Pokud jde o vlastní skutková zjištění a na ně navazující právní závěry, jež jsou obsaženy v odůvodnění soudního rozhodnutí, tato nesmí být projevem libovůle. Skutková zjištění musí být výsledkem takového hodnocení provedených důkazů, které je logicky správné a v souladu s jejich obsahem, jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Právní hodnocení se pak musí vztahovat k takto učiněným skutkovým zjištěním a nesmí být s nimi v rozporu. Rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními nebo mezi skutkovými zjištěními a právními závěry soudu by měl za následek porušení základního práva účastníka řízení, jestliže by šlo o rozpor „extrémní“ neboli zpochybnující výsledek řízení [nález ze dne 3. 11. 1994 sp. zn. III. ÚS 150/93 (N 49/2 SbNU 87), nález sp. zn. III. ÚS 84/94].

32. Z napadených rozhodnutí vyplývá, že státní zástupkyně ani policejní orgán vůbec nehodnotily skutečnosti, z nichž stěžovatelka dovozovala své vlastnické právo, a to přestože tyto skutečnosti jsou v napadených usneseních shrnuty. Za relevantní považovaly pouze to, že v rámci smlouvy o úvěru byl sjednán zajišťovací převod vlastnického práva k předmětnému vozidlu ve prospěch vedlejší účastnice 1) a že společnost Cihelková Group a.s. tento úvěr doposud nesplatila. Přehlédly však tvrzení stěžovatelky, že byla v dobré víře ohledně vlastnického práva společnosti Cihelková Group a.s. k předmětnému vozidlu, protože se na základě s ní uzavřené kupní smlouvy sama mohla stát jeho vlastníkem. Úlohou policejního orgánu ani státní zástupkyně nebylo postavit najisto, kdo z těchto subjektů má právo k věci. Jejich závěr, že o právu vedlejší účastnice 1) není pochyb, nicméně neobstojí, neboť je v extrémním rozporu se zjištěními, že společnost Cihelková Group a.s. uzavřela se stěžovatelkou, respektive jejím právním předchůdcem, kupní smlouvu ohledně předmětného vozidla, že v době jejího uzavření byla tato společnost jako jeho vlastník v registru silničních vozidel a že stěžovatelka zaplatila sjednanou kupní cenu. Tyto skutečnosti činí závěr o tom, že je vlastníkem předmětného vozidla, možným, byť nikoli jistým či zjevným, a zakládají tak relevantní pochybnost o tom, komu svědčí právo k tomuto vozidlu.

33. Státní zástupkyně a policejní orgán rozhodly o vydání věci vedlejší účastnici 1) navzdory tomu, že k ní uplatňovala vlastnické právo také stěžovatelka, čímž se s ohledem na výše uvedené dopustily nejen porušení § 80 odst. 1 trestního řádu, ale současně tím odepřely její právo, aby se podle čl. 36 odst. 1 Listiny zákonným způsobem domáhala soudní či jiné právní ochrany jí tvrzeného vlastnického práva. Tím není řečeno, že stěžovatelka je vlastníkem předmětného vozidla. Konečnou odpověď na

otázku, kdo je jeho vlastníkem, mohou dát až soudy v probíhajícím občanském soudním řízení o žalobě stěžovatelky o určení vlastnického práva k předmětnému vozidlu.

VII. *Závěr*

34. Z těchto důvodů Ústavní soud shledal ústavní stížnost stěžovatelky důvodnou, podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jí vyhověl (výrok I.) a napadená usnesení podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil (výrok II.). Tento nález nezakládá orgánům činným v trestním řízení oprávnění znovu zajistit předmětné vozidlo toliko z důvodu, že napadenými usneseními došlo k porušení základních práv stěžovatelky, ani neumožňuje rozhodnout o jeho uložení do úschovy, neboť předmětné vozidlo již není zajištěno. Význam tohoto nálezu lze vedle satisfakční funkce vyslovení porušení základního práva nebo svobody spatřovat v tom, že může být podkladem pro uplatnění nároku na náhradu škodu vůči státu, budou-li k tomu splněny i ostatní zákonem stanovené podmínky. Návrh stěžovatelky na odklad vykonatelnosti napadených usnesení podle § 79 odst. 2 zákona o Ústavním soudu se stal přijetím tohoto nálezu bezpředmětným. Ústavní soud o něm proto samostatně nerozhodoval.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 29 dubna 2019

Vojtěch Šimíček
předseda senátu